

ע"פ 6281/15 - עבד אלרחמאן קשוע נ' מדינת ישראל

סדר דין פלילי - עיכוב ביצוע גזר דין

var MareMakom = "עפ 6281/15 - עבד אלרחמאן קשוע נ' מדינת ישראל, תק-על 2015(4),
{;p.IDHidden{display:none ;" (28/12/2015)14521

בית המשפט העליון

ע"פ 6281/15 - ב'

לפני: המערער:
כבוד השופט מ' מזוז
עבד אלרחמאן קשוע

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע

בשם המערער: עו"ד דן באומן

בשם המשיבה: עו"ד תומר סגלוביץ

החלטה

1. בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר בפועל בן 24 חודשים אשר הושת על המערער על ידי בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' הנשיא א' טל) במסגרת גזר דין שניתן ביום 3.8.2015 בת"פ 57914-10-13, וזאת עד להכרעה בערעור שהגיש המערער לבית משפט זה.
2. ביום 30.6.2015 הורשע המערער, על יסוד הודאתו בעובדותיו של כתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון. כתב האישום המתוקן ייחס למערער שני אישומים. לפי עובדות האישום הראשון,

המערער הביע בשנת 2008 את רצונו להכיר למטרות רומנטיות את למיה לוח (להלן: למיה), אך למיה ומשפחתה (להלן: משפחת לוח) התנגדו לקיומו של קשר רומנטי בין השניים. על רקע זה, בעשרות הזדמנויות שונות בין השנים 2008 עד 2010, התקשר המערער לאמה של למיה ולאחותה ומסר להן (שלח להן מסרונים, הודעות טקסט). במסגרת שיחות ומסרונים אלה, קילל אותן המערער ואיים עליהן כי אם לא תאפשרנה לו לקיים קשר רומנטי עם למיה ולהינשא לה, הוא יפגע בהן, בבני משפחתן ובלמיה עצמה. בעשרות הזדמנויות שונות במהלך אותן השנים, נהג המערער ברכבו בפראות סמוך לבית משפחת לוח, לעתים לאחר ששתה. באירוע שהתרחש בשנת 2009 כיוון המערער לעבר הבית כלי נשק שנשא.

לפי עובדות האישום השני, המערער רכש רובה מסוג "קרל גוסטב" בעיר קלקיליה שברשות הפלסטינית והביא אותו לביתו בישראל. ביום 19.11.2010 ולאחר ששתה, הגיע המערער ברכבו לקרבת בית משפחת לוח, שם שהו אחיה של למיה ושני חבריו. אחיה של למיה, שהכיר את התנהגותו של המערער כלפי בני משפחתו, השליך חתיכת עץ לעבר רכבו של המערער וניפץ את זגוגית חלונו האחורי השמאלי. כתוצאה מכך ברח המערער מהמקום. בעקבות האירוע אסף המערער מביתו את הרובה שרכש, ונסע שוב לכיוון בית משפחת לוח. בהגיעו לדרך העפר המובילה לבית פגש המערער באחיה של למיה ובחבריו. הוא עצר את רכבו ליד רכבם וירה באוויר. אחיה של למיה השליך בתגובה חתיכת עץ נוספת לעבר מכוניתו של המערער וניפץ את שמשו האחורית.

בגין מעשיו אלה, בהם הודה כאמור, הורשע המערער בביצוען של העבירות הבאות: ביחס לאישום הראשון - הטרדה באמצעות מתקן בזק (ריבוי עבירות), לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982 (להלן: חוק הבזק) ונהיגה בפזיזות (ריבוי עבירות), לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). וביחס לאישום השני - נשיאת נשק שלא כדין, לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין ויריות באזור מגורים, לפי סעיף 340א לחוק העונשין.

3. הסדר הטיעון שהושג לא התייחס לסוגיית העונש שתבקש המדינה. במסגרת גזר הדין שניתן בעניינו של המערער ביום 3.8.2015, הושתו עליו 24 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילה בפועל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך שנה מיום השחרור ממאסר ופסילה נוספת על תנאי, וכן תשלום פיצוי ללמיה. מאחר שהמערער הורשע במספר עבירות המהוות אירועים נפרדים, קבע בית המשפט מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד: בגין ריבוי עבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק - 6 חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל; בגין ריבוי עבירות של נהיגה בפזיזות - מאסר על תנאי ועד מאסר שניתן לרצותם בפועל, פסילה מלנהוג ופסילה על תנאי מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה; בגין נשיאת נשק וירי באזור מגורים - שנת מאסר בפועל ועד 30 חודשי מאסר בפועל. במסגרת קביעות אלו התחשב בית המשפט, בין היתר, בפגיעה שגרמו המעשים לערכים חברתיים מוגנים ובעובדה שנעשו לאורך תקופה ארוכה; בנוסף הפוטנציאלי הרב הטמון בהם

ובעובדה שקדם תכנון לביצועם; במדיניות הענישה המחמירה הנהוגה ביחס לנשיאת כלי נשק ושימוש בהם שלא כדין באזור מגורים.

במסגרת גזירת העונש בתוך מתחמי הענישה, התחשב בית המשפט, מחד גיסא, בפגיעה של עונש מאסר בפועל במערער ובמשפחתו (בייחוד כשמדובר במאסר ראשון למערער); באחריות שנטל המערער והחרטה שהביע עוד בחקירתו במשטרה; במצבו הבריאותי (מקבל קצבת נכות בשיעור של 37% עקב פציעה שנגרמה במהלך עבודתו); בשיהוי בהגשת כתב האישום נגדו (כשלוש שנים לאחר ביצוע עבירות הנשק בשנת 2010). מאידך גיסא, בית המשפט זקף לחובת המערער את הנסיבות הבאות: חומרת המעשים והנזק הפוטנציאלי מהם; מידת הפגיעה המשמעותית בערכים חברתיים מוגנים; עברו הפלילי של המערער (הורשע בשנת 2012 בהטרדה באמצעות מתקן בזק ואימים, וכן הורשע 25 פעמים במגוון עבירות תעבורה); התרשמות שירות המבחן לפיה קיים ספק באשר למוטיבציה אותה מגלה המערער ביחס לביצוע שינוי משמעותי באורחות חייו.

4. המערער אמור היה להתחיל את ריצוי מאסרו ביום 8.10.2015, אך לבקשתו ובהסכמת המדינה הוריתי ביום 30.9.2015 על עיכוב ביצוע העונש עד למתן החלטה אחרת, וזאת על מנת לאפשר למערער להגיש נימוקי ערעור בסיוע סניגור ציבורי שימונה לו. ביום 13.10.2015 מונה לייצג את המערער עו"ד דן באומן.

5. כעת מונחת בפני בקשתו, הלא מנומקת, של המערער לעיכוב מאסרו בפועל עד למועד מתן החלטה בערעור.

בערעור שהגיש לבית משפט זה, טוען המערער כי מתחמי הענישה שנקבעו בגין עבירות ההטרדה באמצעות מתקן בזק ועבירות נשיאת הנשק והירי באזור מגורים הינם מחמירים יתר על המידה. עוד טוען המערער, כי העונש שהושת עליו במסגרת מתחמי הענישה מבטא איזון שגוי בין שיקולי הענישה השונים, וכי לא ניתן משקל הולם למצבור הנסיבות לקולה שעמדו לזכותו, לרבות לסיכויי שיקומו הגבוהים, לשיהוי בהגשת כתב האישום נגדו ולחלוף הזמן הרב מעת ביצוע העבירות (כשמונה שנים מתחילת ביצוע עבירות ההטרדה באמצעות מתקן בזק והנהיגה בפזיזות בשנת 2008 וכחמש שנים מביצוע עבירות הנשק בשנת 2010). לפיכך, מבוקש כי בית המשפט יגדיר מחדש את מתחמי הענישה ההולמים ואף יקבע כי מוצדקת סטייה לקולה מהם, ולחילופין כי בית המשפט ימקם את עונשו של המערער בתחתיתו של כל מתחם, כך שהעונש שייגזר עליו יהא בר ריצוי בעבודות שירות.

6. המדינה מתנגדת לעיכוב הביצוע. לטענתה, בחינה של פסיקת בית המשפט העליון מצביעה על כך שהענישה המקובלת בגין עבירות נשק, ולו קלות יותר מאלו שביצע המערער, היא מאסר בפועל,

קל וחומר כשמדובר באירוע בו בוצע ירי. על כן ומאחר שערעורו של המערער מופנה נגד חומרת העונש בלבד, הרי שגם אם בית המשפט יקבל את הערעור לא יבוטל עונש המאסר, ולפיכך לא יהיה בתחילת ריצוי העונש כבר עתה כדי לסכל את הערעור. בנוסף, גורסת המדינה כי לא יהא בחלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות ובהגשת כתב האישום בשיהוי רב כדי להפחית מעונשו של המערער ביותר ממספר חודשים.

7. בדיון לפני היום נימק בא כוח המערער את בקשתו לעיכוב ביצוע עונשו בכך שסיכויי ערעורו טובים נוכח השיהוי הרב בהגשת כתב האישום. כן נטען כי שגה בית משפט קמא בקביעת מתחם הענישה. לדבריו, הערעור מכוון לכך שעונשו של המערער יומר למאסר בעבודות שירות, ולפיכך אם יחל המערער בריצוי מאסרו, יסכל הדבר את האפשרות לעבודות שירות. לבסוף נטען כי המערער היה משוחרר בהליכים דלמטה והתייצב לכל הדיונים.

מנגד נטען על ידי בא כוח המדינה, כי המערער הורשע במסכת ארוכה של מעשים בגינם נידון לתקופת מאסר לא קצרה. אין בערעור נימוקים יוצאי דופן, והאפשרות שהערעור יתייתר אם לא יעוכב ביצוע מאסרו - קלושה. כן צוין, כי התסקיר האחרון בעניינו של המערער הוא מסויג, וכי בדצמבר 2012 הורשע המערער בעבירה נוספת של הטרדה באמצעות מתקן בזק לפי סעיף 30 לחוק הבזק וכן בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. לבסוף נטען כי השיהוי בהגשת כתב האישום נלקח בחשבון לקולה בגזר הדין.

8. דין הבקשה להידחות, שכן לא מתקיימת בעניינו של המערער עילה המצדיקה את עיכוב ביצוע עונשו מעבר לעיכוב הרב שחל בתחילת ריצוי מאסרו מאז מתן גזר הדין בעניינו ביום 3.8.2015.

9. השיקולים לדחיית ביצועו של עונש מאסר שהושת על מי שהורשע בדין נמנו בפסק הדין בענין שוורץ (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000)). נקודת המוצא היא כי על בית המשפט להפעיל את שיקול דעתו באופן המביא בחשבון את האינטרס הציבורי באכיפה מיידית של המאסר, עוד בטרם בירור הערעור, אך מנגד עליו להקפיד כי מימוש אינטרס זה אינו פוגע במבקש ובזכויותיו במידה העולה על הנדרש. לשם כך, על בית המשפט לבחון, בין היתר, את טיב הערעור וסיכויי הצלחתו, את משך תקופת המאסר, את חומרת העבירה ונסיבות ביצועה, את עברו הפלילי של הנאשם וכן נסיבות אישיות המיוחדות לכל נאשם ונאשם (ע"פ 5741/04 יקירביץ' נ' מדינת ישראל (12.9.2004); ע"פ 37/07 פרג' נ' מדינת ישראל (11.2.2007); ע"פ 8676/07 חג' יחיא נ' מדינת ישראל (23.10.2007)).

10. הנסיבות והשיקולים בענייננו מובילים כולם למסקנה שאין מקום לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המערער.

על המערער הושת עונש מאסר בפועל של 24 חודשים לצד עונשים נוספים כמפורט לעיל. הערעור שהגיש המערער הוא על גזר הדין בלבד. העונש שהוטל על המערער אינו חורג לכאורה מרמת הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשע. בנסיבות אלה, ומבלי לנקוט עמדה באשר לסיכויי הערעור, קשה להלום מצב בו עונשו של המערער יופחת, אם בכלל, באופן שעד לשמיעת הערעור והכרעה בו הוא ירצה עונש לתקופה ממושכת יותר מזו שתיגזר עליו.

11. אשר על כן הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר - נדחית. המערער יתייצב לריצוי עונשו ביום שני, 25.1.2016, בהתאם להחלטת בית משפט קמא מיום 3.8.2015.

ניתנה היום, ט"ז טבת תשע"ו (28.12.2015).

שׁוֹפֵט
